

**ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

София, 09 януари 1996 г.

№ 16304/95

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Ген. Д. Кошиков
9.1.1996 г.

СТ А Н О В И Щ Е

от главния прокурор на Република България
по к.д. № 26 присъединено к.д. № 28 от 1995 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ
СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 23.11.1995 г. изразявам следното становище по съществото на делата образувани по искане на групи депутати за тълкуване на чл.17, ал.2 и 4 и чл.18 от Конституцията и за обявяване на противоконституционност на текстове от Закона за концесиите:

За да се вземе становище по двете приети от Конституционния съд за допустими искания за тълкуване на конституционни разпоредби, които искания в крайна сметка са с оглед материята, уредена със Закона за концесиите /ДВ, бр.92/95 г./, трябва да бъдат изяснени някои предварителни въпроси.

Първият от тези въпроси е относно основанието за приемане и обхвата на Закона за концесиите /ЗК/. От неговото съдържание се вижда, че това е един от изрично посочените в Конституцията /чл.18, ал.5/ закон, който Народното събрание следва да приеме съгласно параграф 3, ал.3 от Прех. и закл.разпоредби на Конституцията в тригодишен срок. Касае се до конституционно оправомощаване и същевременно задължаване на законодателната власт да уреди чрез закон точно определени от Конституцията обществени отношения относно условията и редът, при които държавата предоставя концесии за обектите и разрешения за дейностите по предходните алинеи /чл.18, ал.5 от Конституцията/. Съгласно чл.3, ал.1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ в материята, до която се отнася, законът трябва да уреди пълно всички основни обществени отношения, които се поддават на трайна уредба. В чл.10, ал.1 ЗНА е залегнал друг основен принцип относно създаването на нормативни актове - обществените отношения от една и съща област се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен. При тези принципни положения и при посочения по-горе обем на конституционно оправомощаване може да се направи изводът, че то се отнася само за условията и редът на предоставяне на концесии и разрешения, но не и за обектите и дейностите, тъй като те са определени в самия конституционен текст чрез думите "по предходните алинеи".

С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че исканията за тълкуване на чл.18 от Конституцията в смисъла, посочен в т.1 и 2 от искането на групата народни представители от 26.X.1995 г., са основателни със следното уточнение относно т.1. Кои обекти са изключителна държавна собственост сочи само ал.1 на чл.18 от Конституцията, докато за посочените в ал.2 и 3 на чл.18 това не е направено, а е определено, че върху тях държавата осъществява

суверенни права. Изброяване в чл.18, ал.4 от Конституцията относно възможностите за установяване на държавен монопол е изчерпателно и като ограничителна по отношение на основните начала, залегнали в чл.19 ал.1 и 2 от Конституцията, тази норма не може да се тълкува разширително.

По посочените по-горе съображения считам, че следва да бъде уважено искането /т.3/ от 26.X.95 г. на групата народни депутати за обявяване за противоконституционни на посочените в тази точка разпоредби на Закона за концесиите.

Искането на втората група народни представители от 17.XI.95 г. засяга обществени отношения, които следва да бъдат уредени със закона предвиден в чл.17, ал.4 от Конституцията. С този закон следва да бъдат уредени обществените отношения, свързани с режима на обектите на държавната и общинската собственост, независимо дали те са тяхна публична или частна собственост. В мотивите на решение № 19/21.XII.93 г. на Конституционния съд /ДВ бр.4/94 г./ изрично е посочено, че определянето на друга публична собственост на държавата /извън обектите по чл.18, ал.1 от Конституцията/ може да стане само със закон и ако би се опитал да направи разграничение на публичната от частната собственост на държавата и общините, Конституционният съд би иззел прерогативите на законодателя. От друга страна в т.1, б."в" и "г" от допълнителното становище на първата група народни представители от 15.XI.1995 г. са посочени две групи вещи, които по своето предназначение и вид категорично са публична собственост, независимо, че не са от изброените в чл.18 от Конституцията.

С оглед на изразеното от Конституционния съд становище, което считам, че няма основание да бъде изоставено, следва да се приеме, че държавата може със закон да определя обектите на

публична собственост включително и извън посочените в чл.18 от Конституцията, спазвайки посочените от Конституционния съд критерии в т.1 на решение № 19/93 г. Това може да стане с предвидения в чл.17, ал.4 от Конституцията закон. Концесионният режим обаче е определен от Конституцията само относно посочените в нейния чл.18, ал.1-4 обекти и дейности, а не за всички обекти на публична собственост на държавата.

С УВАЖЕНИЕ,
ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив. Татарчев/

МВ